

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1530-ҳадис

1530/3811 – عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا كَانَ يَوْمُ أُحُدٍ انْتَهَزَ النَّاسُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأَبُو طَلْحَةَ بَيْنَ يَدَيْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُجَوِّبٌ بِهِ عَلَيْهِ بِحَجَفَةٍ لَهُ، وَكَانَ أَبُو طَلْحَةَ رَجُلًا رَامِيًا شَدِيدَ الْقِدِّ، يَكْسِرُ يَوْمئِذٍ قَوْسَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا، وَكَانَ الرَّجُلُ يَمُرُّ مَعَهُ الْجُعْبَةُ مِنَ النَّبْلِ، فَيَقُولُ: انْتَرَهَا لِأبي طَلْحَةَ. فَأَشْرَفَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَنْظُرُ إِلَى الْقَوْمِ، فَيَقُولُ أَبُو طَلْحَةَ: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، بِأبي أَنْتَ وَأُمِّي، لَا تُشْرِفْ يُصِيبُكَ سَهْمٌ مِنْ سِهَامِ الْقَوْمِ، نَحْرِي دُونَ نَحْرِكَ. وَلَقَدْ رَأَيْتُ عَائِشَةَ بِنْتَ أَبِي بَكْرٍ وَأُمَّ سَلِيمٍ، وَإِثْمًا لِمُشَمَّرَتَانِ، أَرَى حَدَمَ سُوقِهِمَا، تَنْفِرَانِ الْقَرَبَ عَلَى مُتَوَهِّمًا، تَنْفِرَانِي فِي أَقْوَاهِ الْقَوْمِ، ثُمَّ تَرْجِعَانِ فَمَمْلَأَهُمَا، ثُمَّ بَجِيَانِ فَتَنْفِرَانِي فِي أَقْوَاهِ الْقَوْمِ، وَلَقَدْ وَقَعَ السَّيْفُ مِنْ يَدَيْ أَبِي طَلْحَةَ، إِمَّا مَرَّتَيْنِ، وَإِمَّا ثَلَاثًا.

1530.3811. Анас розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Ухуд куни одамлар Набий соллаллоху алайҳи васалламнинг ёнларидан чекинишди. Абу Талҳа эса тери қалқони билан у зотни ҳимоя қилиб турар эди. Абу Талҳа (камонни) ниҳоятда қаттиқ тортадиган мерган одам эди. У ўша куни иккита [ёки учта] камонни синдирди. Бирор киши ўқ тўла садоқ билан ўтиб қолса, у зот соллаллоху алайҳи васаллам: «Уларни Абу Талҳага ёйиб бер!» дердилар. Набий соллаллоху алайҳи васаллам одамларга бўйлаб қарасалар, Абу Талҳа: «Эй Аллоҳнинг Набийси! Ота-онам сизга фидо бўлсин! Бўйлаб қараманг, одамларнинг ўқи сизга тегиб кетади. Кўксим кўксингизга қалқон!» дер эди.

Мен Оиша бинт Абу Бакр билан Умму Сулаймни ҳам кўрдим. Икковлари (изорларини) шимариб олишган экан, болдирларидаги халхолларига кўзим тушди.* Улар мешларни орқалаганча югуриб юриб, одамларнинг оғзига сув қуйишар, кейин ортларига қайтиб, уларни (мешларни) тўлдириб, сўнг яна келиб, одамларнинг оғзига сув қуйишар эди. Абу Талҳанинг ҳам қўлидан қилич икки ёки уч марта тушиб кетган».

* «Халхол» деб таржима қилинган сўз матнда «ходам» деб келган бўлиб,

болдирнинг тўпиққа туташган жойини ҳам, тўпиқнинг устига тақилган тақинчоқни ҳам англатади. Умму Сулайм - Абу Талха розияллоху анхунинг хотини. У вақтда ҳали ҳижоб ояти нозил бўлмаган эди.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI